

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 29:

Forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter og lov om indeksregulerede realkreditlån. (Refinansiering af realkreditlån m.v. i landbrugsejendomme).

Af boligministeren (Agnete Laustsen).
(Fremsat 10/6 88. Første behandling 14/6 88. Betænkning 28/6 88. Anden behandling 29/6 88. Tillægsbetænkning 30/6 88.)

Der var stillet 2 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges med 71 stemmer (KF, V, FP, RV, CD, KRF og Steenholdt (Grønl.)) mod 50 (S og SF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 30:

Forslag til lov om ændring af forskellige skateloove. (Refinansieringsordningen for landbruget).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 10/6 88. Første behandling 14/6 88. Betænkning 28/6 88. Anden behandling 29/6 88. Tillægsbetænkning 30/6 88).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges med 71 stemmer (KF, V, FP, RV, CD, KRF og Steenholdt (Grønl.)) mod 50 (S og SF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Fortsættelse af anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 2:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdstilbud til ledige.

Af Kaj Poulsen (S) og Carsten Andersen (SF) m.fl.

(Fremsat 10/6 88. Første behandling 15/6 88. Betænkning 29/6 88. Første del af anden (sidste) behandling 30/6 88. Tilføjelse til betænkning 30/6 88).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Der var stillet 1 ændringsforslag i tilføjelsen til betænkningen.

Uden for betænkningen og tilføjelsen til betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Forhandlingen genoptoges.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

*Forhandling***Kaj Poulsen (S):**

Når vi ved andenbehandlingen i går anmodede om at få udsat behandlingen af forslaget,

[Kaj Poulsen]

var det, fordi arbejdsministeren i det indlæg, han startede med, sagde følgende:

»Ved det ændringsforslag, der stilles af S og SF, fjerner man uddannelseselementet i overgangsordningen, hvilket jeg synes er beklageligt, idet overgangsordningen dermed bliver mindre perspektivrig, end hvis man også i en overgangsordning havde et uddannelseselement. Derfor stemmer vi imod ændringsforslaget.«

Vi regnede naturligvis med, at et sådant udsagn fra ministeren var en tilkendegivelse om, at ministeren var interesseret i at få lavet en ordning, således at de arbejdsløse ikke skal gå i uvished nu mindre end et halvt år før de vil blive smidt ud af arbejdsmarkedet, men at man havde fået skabt klarhed for de arbejdsløses situation i fremtiden.

Det har imidlertid vist sig under udvalgsarbejdet, at denne udtalelse fra arbejdsministeren var en af arbejdsministerens mange smarte bemærkninger. Det viste sig, at arbejdsministeren ikke mente noget særligt med, om uddannelseselementet skulle være med i eller ude af beslutningsforslaget.

Arbejdsministeren var i det indlæg, han holdt i går, betydelig mere optaget af at stramme udgangspunktet op for nogle forhandlinger, som ministeren håbede kommer til at foregå her i sommeren og efter sommeren. Som udgangspunkt kræver ministeren, at der skal laves et ændringsforslag til disse ting, der skulle kunne bære igennem, et udgangspunkt, som vil betyde, at vi tager fat i loven, som den ser ud den 1. januar 1989.

Den 1. januar 1989 er der ingen overgangsordning. Der er en overgangsordning, som er aftalt delvis med Det Radikale Venstre, delvis med Socialdemokratiet ved den aftale, som blev indgået ved finanslovforhandlingerne for 1988. Disse overgangsordninger krævede ministeren at det nuværende Folketing skulle betale for overhovedet at gå ind i en debat om, hvad det vil koste netto at lave en overgangsordning i 1989.

Vi havde et meget langt samråd i går aftes, hvor vi – når vi piller den megen lyrik ud af ministerens taler – fandt frem til hovedindholdet i dem. På den baggrund forstår vi også betydelig bedre indholdet i den tale, ministeren holdt i går, hvor ministeren jo strammede voldsomt i de krav, han stiller til Folketinget for overhove-

det at indgå i en debat. Ministeren strammede kravene om at ændre på overgangsordningen i forhold til, hvad han tidligere har meddelt Folketinget i redegørelsesdebatten om de her problemer, og det sluttede ministeren så af med at invitere til samarbejde om.

Vi må sige til ministeren: Det er nærværdigt at invitere til samarbejde med et udgangspunkt, der ligger tilbage i folketingsåret 1986-87 og 1987-88. Hvis man overhovedet vil lave nogen ændringer i 1989, må det flertal, der skal stå bag det, være villigt til at betale de omkostninger, der har været. Det bliver naturligvis utrolig svært at få nogen drøftelser på et reelt grundlag hvad det angår, når det er udgangspunktet for regeringen.

Jeg skal selvfølgelig beklage, at der har indstillet sig en fejl i vores betænkningssbidrag. Vi har i dette betænkningssbidrag skrevet, at der med den landbrugsaftale, der er indgået med Fremskridtspartiet, er bevilget »offentlige midler til landbrugets refinansiering m.v. på indtil 1,5 mia. kr.«. Vi er desværre kommet til at trykke omvendt på knapperne; der skulle have stået 5,1 mia. kr. til landbruget og 1,5 mia. kr. til formueejerne. Samtidig med at man, når der skal laves noget for de dårligst stillede arbejdsløse i vort samfund, kræver udgiftsneutralitet, så gennemfører man altså her ordninger, således at de med de største formuer i Danmark nu får et klækkeligt statstilskud.

Vi kan ikke se andet, end at statsministerens erklæring efter regeringsdannelsen om, at nu skulle det være slut med blokpolitik, var en erklæring af tomme ord. Det, vi har været udsat for her, er ikke alene blokpolitik, det er efter vores opfattelse den værste klassepolitik, vi har set i Folketinget i de sidste 6 år, hvor denne regering har siddet. Det er så tydeligt, at det næsten gør ondt at spørge, om det er det radikale fingeraftryk omkring de langtidsledige at stramme kravene så voldsomt for, at der overhovedet kan laves noget på dette område.

Vi mener imidlertid, at der skal gøres endnu flere forsøg på at løse disse opgaver, for vi skal have dem løst. Vi håber, ministeren forstår, at det udgangspunkt, ministeren har givet, ikke duer. På den baggrund vil vi fra Socialdemokratiets side invitere ministeren til forhandlinger, ikke med udgangspunkt i det forslag, Socialdemokratiet fremlagde i 1986 – det er alt for langt fra, hvad ministeren mener – men vi vil

[Kaj Poulsen]

være villige til at tage udgangspunkt i det forslag, som vi den 23. juni 1988 overgav ministeren i de forhandlinger, vi har haft. Vi havde da den opfattelse, at det var dertil, vi var kommet i forhandlingerne – minus et enkelt punkt, hvor ministeren fortalte os, at vi skulle have strammet rådighedsbegrebet mere op. Det vil vi godt invitere til samarbejde om allerede i august måned og lade det være udgangspunkt for at få løst problemerne for de langtidsledige.

Jeg skal gøre opmærksom på, at dette er anden gang, vi diskuterer disse problemer med regeringen. Vi har en aftale med regeringen om de langtidslediges problemer fra den 7. december 1987. Regeringen har ikke villet opfylde den aftale. Men vi siger: O.k., vi skal have løst problemerne, vi går til forhandlingsbordet igen. Men regeringen må være indstillet på, at når man indgår en aftale med Socialdemokratiet, så forventer vi også, at den overholdes. Det vil også være vores udgangspunkt, når vi er villige til at indgå i nye forhandlinger om at finde løsningen på de lediges problemer. Jeg vil sige til arbejdsministeren, at vi går ud fra, at det er en engangsforeteelse. Når vi har lavet aftaler med arbejdsministeren og vi har stemt for det, vi har lovet ministeren, her i Folketinget, så går vi i fremtiden ud fra, at aftalen opfyldes også med det, man har lovet Socialdemokratiet.

Vi må nok konstatere, at med det forhandlingsforløb, der har været, bliver der langvarige forhandlinger, for jeg er bange for, at vi på hvert eneste område må have papir på, hvad vi aftaler. Det er vi kede af, men sådan har udviklingen vist sig at være. Men nu går vi til det med positiv ånd og prøver at løse problemerne, fordi det er menneskelige problemer, vi skal have løst, og det haster, og vi skal ret hurtigt i den nye folketingssamling have løst problemerne, således at de arbejdsløse kan vide, hvor de er henne, når nytår er ovre.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg håber ikke, man skal lægge alt for meget i, at så såre vi havde stemt om landbrugslovene, begyndte der at vise sig ret mange tomme pladser i denne sal i samme øjeblik, vi skulle til at drøfte de langtidslediges problemer og en ordning, der kunne have holdt de langtidsledige i systemet i al fald et år. Jeg synes ikke, det er rart at se på, men det viser måske det, som vi hele tiden har været nogle stykker der har følt, at der

er problemer, som man ikke er så vild med at løse, når det drejer sig om ledige og især langtidsledige, mens der til gengæld ikke er ende på, hvor mange nattemøder man kan ofre, når det drejer sig om at løse f.eks. landbrugets problemer.

Vi synes i SF, at de langtidsledige har berettiget krav på ikke at blive sendt i stort tal fra dagpenge til bistandshjælp. Det kunne ikke tilgodeses fra et flertals side her i Folketinget, inden Folketinget holder sommerferie. Til gengæld blev alle kræfter sat ind på at finde en løsning, der i al fald efter flertallets opfattelse løste nogle af landbrugets problemer. Det koster i al fald ca. 1 mia. kr. årligt, og vi ved også, at man påtænker formueskattelempler, som vil koste 1,2 mia. kr. årligt. Vi kunne simpelt hen ikke få et nettotal frem på, hvad en moratorieordning, der sikrer, at ingen ledige i 1989 uden egen skyld ryger over i bistandssystemet, ville koste. Ingen skal sige, at vi i hvert fald ikke prøvede. Vi ved, at det i al fald ikke tilnærmelsesvis koster det, som landbruget nu koster, og en formuelempe, som vi ved kommer på 1,2 mia. kr. Så står der altså det tilbage efter denne samling, nu når vi tager hjem på sommerferie, at de langtidsledige ikke optager sindene på samme måde, som andre grupper i samfundet gør.

Det er min umiddelbare reaktion som ordfører for SF på dette område, men da jeg meget gerne vil være positiv – og ingen kan påstå, at SF ikke har prøvet til det yderste at finde en løsning på disse problemer, det kan ingen med rimelighed påstå at vi ikke har – så vælger jeg i sidste ende at sige til arbejdsministeren og til de øvrige partier: Vi skal have fundet en løsning på det her! Jeg tror, vi er enige om det i princippet. Der skal findes en løsning omkring oktober måned, så vi ved, hvad der sker fra 1. januar 1989.

Ja, det var lidt højt. Men så skal vi lige drøfte, på hvilken baggrund vi skal gå i gang med disse drøftelser. Jeg tilbyder på SF's vegne, at vi gerne deltager i drøftelser sommeren over om denne problemstilling, for det ligger os meget på sinde at få ordnet det her område. Vi vil meget gerne have, at uddannelsessiden bliver prioriteret højt. Der er ingen, der ønsker, at folk bare skal gå på arbejdsløshedsunderstøttelse, når de ikke kan få arbejde, men vi ønsker selvfølgelig, at når man ikke kan få arbejde, så skal man sikres et udkomme.

[Lilli Gyldenkilde]

Men da vi lever med en høj arbejdsløshed og intet tyder på, at den bliver lavere, og vi lever med tal for langtidsledighed, som vi skal have gjort noget ved, så må vi her sige, at det er uddannelsessiden, der skal opprioriteres i det. Jeg vil gerne være positiv og sige, at selv om jeg, da jeg kom herop, var temmelig ked af det og også i aftes var temmelig ked af, at vi ikke nåede til noget resultat, så er vi parat til drøftelser om, hvordan vi opprioriterer uddannelsessiden.

Vi er også parat til at se på, hvordan vi finansierer det her. Men det siger sig selv, at arbejdsministeren ikke uden videre, hvis han ønsker forhandling, kan fastholde sin egen model 100 pct. og fastholde udgiftsneutralitet på finansloven. Det lader sig ikke gøre, og jeg skal sige, hvorfor det ikke lader sig gøre, fordi arbejdsministeren nu ser på mig med undren. Hvis det står til troende, hvad arbejdsministeren under hele dette forløb har givet os indtryk af, så er det ualmindelig svært at beregne, hvad det her koster, ualmindelig svært. Jeg forstår det godt. 75 pct. af de mennesker, vi taler om her, er kvinder, og vi ved ikke, hvor mange af dem der er gift eller samboende og har indtægter, der betyder, at de ikke, selv om de kommer ind i bistandssystemet, kan få nogen bistandshjælp.

Det er vanvittig svært at beregne, men vi må vel i løbet af sommeren kunne finde modeller for, hvordan vi lægger kriterier ind for beregning af tallene, sådan at vi ved, at vi taler om det samme, når vi taler videre. For hvis ikke vi gør det, hr. arbejdsminister, så bliver vi ved med at skændes, og så sidder man dér og hører på hankampen, og det er jo ulideligt, når man slås og slår hinanden oven i hovedet med tal hele tiden, fordi man har forskellige forudsætninger. Vi må have tal, hvor vi er enige i de kriterier, der ligger til grund for tallene, ellers kommer vi ikke videre, og det kan vel ikke være meningen. Eller hvis det er meningen at fortsætte på denne måde, så er det, fordi man ikke har lyst til overhovedet at løse problemet. Men så kan vi i hvert tilfælde også konstatere det, når vi når til oktober måned, og så må der jo gøres noget andet, i hvert fald må der andre boller på suppen.

Jeg skal sige til ministeren, at jeg håber, at man lagde mærke til det, jeg sagde om, at uddannelsessiden i det her skal opprioriteres. Der skal sættes penge af til det. Vi skal vide, hvor mange penge der er tale om, så er vi med på at

se på finansieringen. Men ministeren må se i øjnene, at det ikke kun kan være lønmodtagerne, der skal betale det her.

Jeg ved godt, at når vi taler om finanslovpenge, så er der også tale om, at lønmodtagerne kommer til at betale. Det ved jeg godt. Men måske kunne man finde en treklangsmodel alligevel i stedet for det, der indtil nu har været på bordet, sådan at det ikke kun er kontingentforhøjelser, man satser på i den kommende tid, når man skal drøfte, hvordan det her skal finansieres. Men det vender vi gerne tilbage til.

Jeg har udtrykt skuffelse over, at vi ikke nåede langt nok nu. Jeg kan også udtrykke skuffelse over, at der ikke var lidt mere tid, for måske kunne vi sammen have nået i hvert fald en moratorieordning, så vi kunne have fået tid til i fordragelighed at finde en løsning, som kunne samle et bredt flertal, for det er jo nødvendigt. Vi kan ikke på det her område have en ordning, som bliver lavet om, hver anden gang der kommer en ny regering til.

Vi kender jo aldrig konstellationen, og jeg havde nær sagt, den bliver værre og værre. Vi kan så håbe på, at der på et tidspunkt kommer en konstellation, der forstår det dybere problem i det her, så vi kan få lavet en lov, der ikke smider folk på bistandssystemet. Det er vores mål med det.

Men vi sælger ikke de langtidsledige i politisk pingpong. Det har vi ikke råd til på vegne af de langtidsledige, skal jeg hilse og sige.

Glistrup (FP):

For et par år siden førtes i denne sal lange og til dels ophidsede forhandlinger om landbrugsloven. Hvad Fremskridtspartiet sagde ved den lejlighed, interesserede formentlig ikke nogen som helst andre end personalet i Folketingstidendes trykkeri. Jeg står nu i præcis samme pauseklovnssituation, som mine forgængere stod i i 1986. Hvad vi siger om de langtidsarbejdsløse nu, er antagelig aldeles uden interesse for nogen, men om 4-5 måneder kan det få betydning, og derfor vil jeg opfordre alle, der nu skal pakke deres sommerferiekufferter, til øverst blandt litteraturen at lægge som det, de først læser, og som de læser igen hver evig eneste feriedag, hvad enten det regner eller sner eller er det mest strålende solskin, den 25 siders tætttrykte, kondenserede factsmeddelelse om, hvordan arbejdsløshedspolitikken skal føres i

[Glistrup]

dette land, der findes i L 254 af 12. april 1988. Her har vi løsningen, som skal gennemføres til november.

Og når man så har læst denne facitliste, vil man også vide, hvorfor Fremskridtspartiets afstemninger i dag vil blive en gang siksak. Først vil vi stemme nej til underændringsforslaget, så vil vi stemme ja til ændringsforslaget, og så vil vi stemme nej til det beslutningsforslag, der formentlig vil være identisk med det, vi lige har stemt ja til. Det vil man eventuelt kunne lave nogle morsomme tegninger om på bagsiden af Berlingeren. Men slalomløb er nu ikke altid det dårligste, man har.

Og lad mig så begynde at fortælle lidt om de tre zikkaker med z:

Det første er jo, hvorvidt vi i ændringsforslaget skal indsætte den håbløse ordning, som daværende arbejdsminister Svend Auken gennemførte, og som har 10 års fødselsdag i dag, om, at man skulle have alt det dér med arbejdstilbud til langtidslidende, og den ordning blev så forringet i april 1985 med Det Radikale Venstres hestehovtryk på denne lovgivning i form af, at nu skulle de knageme også have uddannelsesstilbud. Det vil vi ikke have med. Væk med alt det fra hr. Svend Aukens og hr. Niels Helveg Petersens fortid!

Nu er den sidste jo da heldigvis blevet økonomiminister, så nu skal han også se på økonomien, hvad han ikke har gjort før i sin tilværelse, og derfor vil vi ikke have disse led ind i ændringsforslaget.

Men så kommer den næste afstemning, og den vil derefter reelt gå ud på én eneste ting, nemlig om man skal blande Landsarbejdsnævnet ind i dette problem. Og her er forholdet jo det, at Landsarbejdsnævnet er et af de utallige hundrede bureaukratiske omsvøbsdepartementer, hvorigennem organisationerne har fået indflydelse på, hvad der sker i dansk politik. Bevares! Selvfølgelig skyldes det, at vi ligger så skævt, som vi nu ligger, uduelighed i denne folketingsaal, men tomrummet er altså blevet udfyldt af interesseorganisationerne, og deres indflydelse vil vi meget gerne have sparket dér østover, hvor den hører til, hvor man fattiggør samfundet med alverdens kommissærer og andre bureaukratiseringer. Det gælder også Landsarbejdsnævnet, og derfor er vi tilfredse med, at ændringsforslaget i forhold til beslutningsforslagets tekst indebærer én eneste ting,

nemlig at vi bliver af med det Landsarbejdsnævnet i denne forbindelse. Det er en god og positiv ting bare at få det nedlagt jo før jo bedre, for så er det væk.

Men når vi nu siger, at vi stemmer for ændringsforslaget, må vi af hensyn til vore venner i SF tilføje, at vi stemmer modsat den måde, SF ødelagde landbrugets forhold på i onsdags, nemlig efter hvad der står i de pågældende forslag sammenlignet med, hvad der ellers ville være alternativet. Vi stemmer ikke, som SF gjorde i onsdags – hvorved de fik væltet et væld af gode ændringsforslag – ud fra, hvad vi i den højtravende ideologi helst vil opnå, når tusindårsriget oprinder engang og alt muligt er i orden. Derfor er vi så inderligt ligeglade med, at bemærkningerne til det ændringsforslag, som vi stemmer ja til, er aldeles forfejlede og forker-te på et hvilket som helst punkt. Hver en sætning, der står i bemærkningerne til det ændringsforslag, er aldeles tåbelig, men hovedet, det er godt, for nu at tale Sven Dufva-sprog. Det er faktisk således, at vi er glade for at få Landsarbejdsnævnet væk.

Jeg forstår af formandens tilkendegivelse i går, der også gælder for i dag, at vi allerede her under ændringsforslagene kan tale om forslaget som helhed.

Så kommer vi til, hvordan vi vil stemme til forslaget som helhed. Det vil jo, som bl.a. fru Lilli Gyldenkilde allerede har sagt, komme til at koste statskassen flere penge, og vi er bestemt ikke indstillet på, at statskassen skal betale flere penge, specielt da ikke efter at vi nu har måttet betale den pris, at statskassen aldeles overflødig skal lænses for et tocifret milliardbeløb, for at vi kan få . . . jamen, hr. Kaj Poulsen, det var det, resultatet af afstemningerne vedrørende lovforslag L 27–L 30 tidligere på dagsordenen gik ud på, at statskassen aldeles overflødig skal lænses for tocifrede milliardbeløb. Det må selv hr. Kaj Poulsen kunne forstå, og han skal ikke ryste på sit hoved, for det er sandheden.

Den pris måtte vi altså betale, fordi Folketinget ikke kunne bekvemme sig til at lave en samlet løsning af landbrugsforholdene allerede i september-oktober sidste år, hvor vores forslag til det lå på bordet. Men regeringen skulle tøve ganske unødigt i disse 10 måneder, før den kom med landbrugsforslagene, og så må vi sige: Hvad der nu er tabt på den historie på grund af

[Glistrup]

regeringens tøven, må vindes ind, så Arbejdsministeriets ressortområde gøres til en overskudsforretning og ikke til en underskudsforretning, som det er i øjeblikket, for så er der faktisk 25 mia. kr. at hente ind ved, at Arbejdsministeriet eller dets ressortområde måske giver et overskud. Selve Arbejdsministeriet bør jo nedlægges, det kan vi hurtigt blive enige om, men ressortområdet kan give et nettooverskud på 3-4-5-6 mia. kr. allerede i 1989. Det ville faktisk være dejligt i stedet for at give et underskud på 25-26 mia. kr., eller hvor meget det nu vil gå ud på.

Og facit med hensyn til, hvordan det skal gøres, vil den, der nu bruger sin ferie fornuftigt på at læse L 254 af 12. april 1988 om arbejde for alle, kunne læse sig til dér. Rigtig god sommerferielæsning!

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg er selvfølgelig enig med hr. Glistrup i, at det var utrolig mange milliarder, der blev stemt om for at nå Fremskridtspartiets mål: Et frit og uafhængigt landbrug. At så landbruget skulle gøres endnu mere afhængigt, synes jeg var en zik- og en zaktale. Man får næsten fornemmelsen af, at Fremskridtspartiet ønsker at komme ind i den radikale rolle her med at redde regeringer. Men nu må vi se.

Hr. Glistrup bryder sig ikke om i sin tale at løfte sløret for, hvordan han vil skaffe overskud i Arbejdsministeriet. Det forstår jeg godt, for, som jeg tidligere har sagt, ville udførelsen af det forslag være smukkeste, hvis der lød dæmpet militærmusik i baggrunden. Det handler kort og godt om, at de ledige møder på standpladsen om morgenen. De arbejdsgivere, der har brug for arbejdskraft, kan så gå lidt rundt og mærke på musklerne og se på, om tænderne og benene er lige osv. Så kan man byde på arbejdskraften, og den højestbydende får arbejdskraften. Det er det forslag, som hr. Glistrup indtil flere gange har pralet af her i Tinget, men jeg synes, han i stedet for at snyde folk til at læse sådan en gang vrøvl, som der står i det forslag, burde orientere Folketinget og befolkningen om, hvad det er, der står deri.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Modsat hr. Kaj Poulsen nærer jeg den dybeste respekt for, hvad der står på Folketingets dagsorden at vi diskuterer, og det er altså B 2. Derfor skal jeg selvfølgelig ikke gå ind på en diskussion om L 254, som virkelig ville kunne glæde hele Folketinget gennem hele sommerferien. Hvorfor dog tage den glæde fra dem ved at snakke om noget, som man ikke længere skal diskutere?

Men lad mig gentage det vers, der måske er det, som har været citeret oftest fra denne talerstol, og som 100 pct. gælder hr. Kaj Poulsens aldeles bagvendte, misvisende og forkerte referat af L 254: »Den har aldrig levet, som klog på det er blevet, han først ej havde kjær.«

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu er det jo meget underholdende at høre på dette, men for at folk ikke skal tro, at dette er en cirkus, hvor den største klovn lige har været på talerstolen, synes jeg nok, man bør tage ordet og sige: Den konstatering, man kunne drage af det, hr. Glistrup stod her og sagde, var, at han for et øjeblik siden har stemt for milliardtilskud til landbruget. Han synes, det er inderlig overflødigt, men han har stemt for det, og hvis det stod til ham, ville Arbejdsministeriet og alle, der var på arbejdsløshedsdagpenge, samt arbejdsministeren blive arbejdsløse uden at få en krone for det. Det bekymrer mig ikke så meget med arbejdsministeren, han skal nok finde på noget, men det bekymrer mig, at der sidder et parti her, som skovler stemmer hjem på at stille sig op og sige de rigtige ting i fjernsynet, men som giver udtryk for en kynisme, som slår alt andet, når de står på Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg kunne høre, at fru Lilli Gyldenkilde får brug for rigtig mange år til sin sommerferielæsning, og det er hun da hjertelig velkommen til at få, for når hun begynder at læse det, vil hun opdage, at de i allerhøjeste grad får en krone. Der står ganske præcist i det, jeg henviser til, at de får 400 kr. om dagen, og det er 400 gange så meget som en krone.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Fru Lilli Gyldenkilde sagde i sit første ind-

[Arbejdsministeren]

læg: Vi skal have fundet en løsning. Og det er jeg meget enig i. Det var også grunden til, at jeg selv om det var sent i processen, da jeg blev kaldt til samråd i går, på regeringens og regeringspartierne vegne forsøgte at skitsere et tilbud, der i givet fald kunne udformes som en aftale, der kunne vedtages i kraft af et ændringsforslag til beslutningsforslaget i dag.

Jeg skitserede et tilbud, som jeg i givet fald ville søge fremmet med et bredt flertal – det var væsentligt for mig, at det var med et bredt flertal – hvori vi sagde noget i retning af, at for ledige, der har afsluttet seneste arbejdstilbud inden 1. juli 1987, og som falder for 26-ugers-reglen i perioden 1. januar 1989 til 31. december 1989, gennemføres der en lovgivning, som giver disse ledige ret til enten et ekstraordinært arbejdstilbud eller en ekstraordinær ret til at gennemføre en uddannelse med uddannelsesydelse, suppleret med at der ved gennemførelse af godkendte uddannelsesforløb etableres en ret til et fornyet arbejdstilbud, såfremt beskæftigelse ikke opnås i forlængelse af den gennemførte uddannelse.

Gennemførelsen skulle forudsætte, at parterne blev enige om at finansiere nettomeromkostningerne regnet i forhold til gældende lovgivning pr. 1. januar 1989.

Dette tilbud, som var et forsøg på at finde en løsning nu, kunne af forskellige grunde ikke gennemføres. Diskussionen om nettofinansiering mener jeg vi kunne have klaret ved at definere, at det var nettofinansieringer, og så finde frem til det stille og roligt i løbet af sommeren, men det faldt vel mest på sammenligningstidspunktet for så vidt angår udgifterne.

Jeg synes, at nu skal vi stiltfærdigt konstatere, at den løsning ikke kom igennem, men vi skal altså have en løsning. Hr. Kaj Poulsen sagde i dag: Der skal gøres endnu flere forsøg på at løse problemerne, og vi er villige til at samarbejde om det. Og fru Lilli Gyldenkilde sagde: SF har prøvet til det yderste – og det er også det indtryk, jeg fik i går, at SF virkelig gjorde et forsøg i går og gerne vil deltage i en løsning af disse problemer. Med de tilsagn om samarbejde fra både S og SF og med en tilsvarende vilje fra regeringspartierne – og en tilsvarende vilje ved vi også findes i Kristeligt Folkeparti og i CD – er der da alle mulige chancer for, at det skal lykkes os gennem et fornuftigt og konstruktivt samarbejde i sommerens løb at finde frem til en

løsning, således at vi tidligt i oktober kan sikre de langtidsledige, at de ikke står i risiko for uden egen skyld at ryge ud af dagpengesystemet efter 1. januar.

Vi har haft nogle harske diskussioner, og der har været barske ordudvekslinger undervejs, men jeg synes alligevel, det tegner til, at der har været resultater af denne proces i retning af, at vi skal og kan finde en løsning til efteråret. Det vil jeg i hvert fald sætte ind på.

Hermed sluttede forhandlingene.

Formanden:

Vi vil gå til afstemningerne. Jeg skal oplyse, at såvel underændringsforslaget i tilføjelsen til betænkningen som ændringsforslaget i betænkningen er stillet af et mindretal, Socialdemokratiet og SF.

Afstemning

Underændringsforslag nr. 2 og ændringsforslag nr. 1, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 49 (S og SF) stemte for, 68 (KF, V, FP, RV, CD og Steenholdt (Grønl.)) imod.

Meddelelser fra formanden:**Formanden:**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Uden for dagsordenen foretoges:

Valg af 1 medlem og 2 stedfortrædere til Lønningsrådet:**Formanden:**

I skrivelse af 20. juni 1988 anmoder finansministeren om, at der af Folketinget må blive

[Formanden]

foretaget valg af et nyt medlem og af to stedfortrædere til Lønningsrådet i stedet for henholdsvis Birgith Mogensen og Svend Åge Petersen samt Nørgaard-Sørensen, der ikke blev genvalgt til Folketinget ved valget den 10. maj 1988.

Som nyt medlem har vedkommende gruppe valgt medlem af Folketinget Niels Bollmann (CD), og som nye stedfortrædere har de pågældende grupper valgt medlemmer af Folketinget Else Theill Sørensen (KF) og Tove Lindbo Larsen (S).

De pågældende er herefter valgt.

Valg af 1 medlem til Jernbanerådet:**Formanden:**

Fra trafik- og kommunikationsministeren har jeg modtaget anmodning om, at der for den resterende del af indeværende funktionsperiode indtil 31. marts 1990 foretages valg af et nyt

medlem til Jernbanerådet i stedet for Sonja Mikkelsen, der ikke blev genvalgt til Folketinget ved det seneste valg.

Til nyt medlem har den pågældende gruppe udpeget Tove Lindbo Larsen (S).

Den pågældende er herefter valgt.

Meddelelser fra formanden:**Formanden:**

Hvis det skulle blive nødvendigt at indkalde Folketinget til flere møder i dette folketingsår, vil meddelelse tilgå medlemmerne om tidspunkt og dagsorden. Det vil ske skriftligt i så fald.

Men nu ønsker jeg medlemmerne og medarbejderne i huset en rigtig god sommer.

Mødet hævet kl. 13.50
